

A rózsák reggeli fényében

A napfény hét óra táján érte el a szemközti épület terrakotta cserepeit, onnan a másik oldalon lévő társasház zöld vakolatába csapódott, és átragyogott a balkon ajtajának sárga rózsás függönyén. Szétmállott a fehér szoba félhomályában, és megcsillogtatta a könyvszekrény tetején lévő ezüst, királykék és olajzöld kabátok melletti aranszínű csótányokat.

Az eleven, harmadik féreg reggelenként förtelmes álmából L. simogatására ébredt. Török kávéfőzőt főzött neki. Drága replikáns, nemtelen féreg – becézgette. A kávé mellett az ezüst és az arany csótányt méregette. A reggeli fényben szikrázó fémes héj alatt egy ideje rothadásnak indult mindkettő. Az ezüst három, az arany pedig fél évig járta a szoba falait és mennyezetét. L. tudta, hogy a csótányok olyan élőlények, amelyek vesztüket érezve bebújnak az ágy alá, magukra húzva a lepedő sarkát a hátukra fordulnak, az ég felé emelik ízelt lábukat, és várják az isteni ölelést, a végső igazságszolgáltatást. Mind a hat ízelt lábukat feldobják, és megdöglenek. L. mániákusan szeretete őket, mindennap odaadón gondoskodott róluk. A parókáit tette rájuk, befújta, konzerválta mindkettőt arany- és ezüstszerű festékkel. Olykor a reggeli órákban, amikor a napsugarak a szoba fehér és szürke tejes homályát sárgára váltották, és elérték az élettelen csótányok fényes kitinpáncéljait, azok földöntúli ragyogásba kezdtek, fényük üvegesen verődött vissza a fehér falról. Az égbe nyújtózó vékony lábuk már nem a testük felé görnyedtek, hanem szétnyíltak, bizonyára az igen magas hőmérséklet és a belső rothadás hatására. Minden reggel megkapták az életben elmaradt isteni ölelésüket. A halálban napfényre nyíló ezüst és arany lótuuszá változtak. De tíz óra tájban, amikor a sugarak a rózsák által már nem ömlöttek át a függöny redőin, a lábak újra a potroh alsó részéhez lapultak.

A hófehérre meszelt garzonlakásban a konyha és a könyvszekrény közötti ágyon, egymáshoz lapuló lábakkal két puha forma pihegett. Változó domborulataik emelgették a mintás takarót. A telített formák fehér pihegései a domború, márványos formákat emelték és süllyesztették, egymáshoz tapasztották és távolabb lökték.

L. ébredt fel először, ugyanis szerette napoztatni sápadt arcát a rózsák sugárzó fényében. A szemhéjai alatt nem fekete és szürke homály ülepedett, hanem aranyszínű ragyogás. Az álláig felhúzott takarót egyetlen mozdulattal lecsúsztatta egészen a hófehér, közép nagyságú, csupasz melléig. Hurkás karjait a minták fölé emelte, gyönyörködött egy kicsit a férgek reggeli csodájában. Ölelte és szorította volna magához mindkettőt, de az egyik két hónapja, a másik egy éve bújta be a barna bársony ágy alá. Nem merete ölelni, szorítani őket, ugyanis félt, hogy összeroppanának, ahogyan márványos melleihez préselődnek. Így csak nézte az érinthetetlen, törődhetetlen gyermekeit. Ebben a csodálatban tűnt fel neki, amikor az ezüstsínű ragyogás alábbhagyott, hogy a jobb mellső lábak végén található parányi kampók, amelyek lehetővé tették a függőleges és a fejfelé tartó közlekedést a terem síkjain, a szekrény fa mintázatán adták arany és ezüst fényüket az isteni manifesztációhoz. L. tudta, hogy az elkövetkező napokban mindkettő bálványra legalább két réteg arany és ezüst zománccfestéket kell felvinnie. Nem szeretné, ha elsőként a csápok és a lábak pottyannának le, vagy az eredeti arányait elveszített potroh zsugorodna össze. L. a reggeli, sárga kétségbeesésben félrehúzta a feketével rácsozott szürke ágy lepedőjének rojtos sarkát. A harmadik, még életben lévő csótány a vesztét érezve bebújt az ágy alá, magára húzta a lepedő rojtos sarkát, a hátára fordult, az ég felé emelte ízelt lábait, várta az isteni ölelést, a végső igazságszolgáltatást. Néha, amikor a szenvedésének intenzitása csökkent, egy-egy aggódó pillantást vetett a könyvszekrény és a kabátok melletti aranyszínű csótányokra. Mindig félelemmel kísértte a férgek reggeli szikrázó csodáját, félt, hogy a következő nap reggelén már nem ilyen intenzitással ragyognak majd, és az ő magenta színe kerül a bálványok helyére. Tudta, hogy a test anyaga folyamatosan munkálkodik, a halál előtt és a halálban is. A konzerváció arany és ezüst csillogása sem tudja hosszú évekre biztosítani ezt a csodálatos ébresztőt, mert a nap, minden reggel, ebben a szikrázó fényességben emészti fel a testeket. A nagyobb, húsos test és potroh a szárnyak vastag kitinpáncélja alatt rothadásnak indul, a kisebb férgek részei egymásba száradnak, tovább élhetnek a halál után, mint az

életben. A rózsás szoba ketrecéből, amelynek falain túl évekig csak a szemközti iskola épületét láthatta, majd egy szikrázó bronzburokba kerül, és jó ideig ő lesz majd L. számára a reggeli, felkelő nap első csodája. Gondozni, festeni és konzerválni fogja, mert nem az életben, az ágy alatt rejtőzve, hanem majd a halálban válik valóban értékessé. Amikor az arany és az ezüst féreg szikrázó burka összeroppan, a harmadik féreg kerül majd a könyvszekrény fa mintázatú tetején elhelyezett ezüst vagy az acélos ruhaállványra fellógatott kabátok melletti aranyszínű csótány helyére. Tudta, hogy egyszer eljön az a ragyogó, narancsszín reggel, amelynek ő lesz az egyedüli csodája. Fénye majd szétvetül a hófehér falak és a mennyezet síkjain, megsimogatja L. és A. hurkázott, márványos testének domborulatait. Az ő fénye káprázik L. csukott szemhéjai mögött, nem fekete és szürke homály üledik majd alatta.

L. határozott mozdulatokkal kibújt a mintás takaró szorításából, az ágy végéhez mászott, a hófehér, puha, párnás karjain támasztotta meg a felsőtestét, a középnyagyságú mellei kibújtak a felső karjainak öleléséből. Miután félrehúzta a lepedő rojtos sarkát, és aggódó pillantást vetett a könyvszekrény és a kabátok melletti polcok aranyszínű csótányaira, a harmadik féregért nyúlt, megmarkolta az ízelt láb viszonylag vastag szőrszálak és kampók nélküli felső részét, kihúzta a feketével rácsozott barna ágy lepedőjének menedékéből, maga mellé, az ágyba. Puhán nekidőlt a párna mintáinak, szétterjesztette vaskos, hófehér lábait, hogy minél közelebb érezhesse magához a féreg kemény kitinpáncéllal borított testét, és az éles szőrszálakkal fedett csápokat. Ölelte, magához szorította a még életben lévő harmadik csótányt, tudta, hogy a hurkás karjainak és középnyagyságú melleinek szorításában kényelmesen elfér. Beleremegett a hatalmas törődésbe, a halálon is túlmutató szeretetbe, közben az ezüst és arany csótány figyelme csodálattá nőtte ki magát, mert tudta, hogy az ezüst és arany ragyogást, a felkelő nap reggeli szikráit, meg sem közelítheti.

Miután L. kigyönyörködte magát a rovarok reggeli csillogásában, és rájött, hogy a következő napokban mindennemű halasztás nélkül fel kell vinnie az üreges testekre a következő rétegeket, sápadt váll fölött rápillantott A.-ra, aki a fehér és szürke félnehéz, tejes homályban tojásforma álláig felhúzta a takarót. Arcának kitüremkedései törték meg a minták áramlását. Egymáshoz tapadtak és összeforrtak, a vállaknál viszont a meleg anyag egyre szélesebb redőket engedett. L. tekintetének simogatására A. pihegése egyenletesebbé vált,

rövid és sűrű lélegzetvételei áttetszőbbek lettek, és a reggel első pillanatának sóhajtásai törték meg őket. A. is szerette napoztatni arcát a rózsák egyre halványuló napfényében. Szemhéjai alatt aranszínű káprázat ülededett. Az álláig felhúzott takarót legörgette egészen a fehér melléig, az arca szorításából szabadon engedte a megrekedt formákat. Sápadt, hurkás karjait a minták fölé emelte, ő is gyönyörködött egy kicsit a reggel első pillanatában, a férgek reggeli csodájában. A. is tudatában volt annak, hogy a csótány a vesztét érezve bebújik az ágy alá, magára húzza a lepedőt, felfordul, hátán fekvé az ég felé emeli ízelt lábait, várja az isteni ölelést, a végső igazságszolgáltatást. A. szintén kíméletlenül szerette őket, és remélte, hogy L. engedélyével a vörös és barna parókáit majd ő is rájuk teheti, konzerválta mindkettőt ezüst- és aranszínű festékanyagokkal. A reggeli órákban, amikor a napsugarak a szoba fehér és szürke, tejes homályát halvány narancsszínre váltották, és megsimogatták a döglött csótányok gyengén fénylő kitingpáncéljait, azok földöntúli izzásba kezdtek, fényük üvegesen verődött vissza a fehér falakról. Az égbe nyújtózó vékony lábaik nem a testük felé görnyedtek, hanem szétnyíltak, bizonyára az igen magas hőmérséklet és a belső rothadás hatására elnyerték az életben elmaradt isteni ölelésüket. Ez a két döglött csótány a halálban napfényre nyíló ezüst és arany lótuuszá változott. Tíz óra tájban, amikor az arany sugarak nem szűrődtek tovább a függöny redőin, a csótányok lábai újra a potroh alsó részéhez lapultak. Gyönyörködött még ő is egy kicsit a csótányok reggeli csodájában. Szintén ölelné és szorítaná magához mindkettőt, de mivel az egyik öt hónapja, a másik egy éve bújik be a barna bársony ágy alá, ő sem merete ölelni, magához szorítani őket, félt, hogy összeroppannának bársonyos melleinek szorításában. Csodálta mindegyiket, a káprázatban tűnt fel neki is, amikor az ezüstsínű ragyogás kissé alábbhagyott, hogy a jobb mellső láb végén található kis kampók, amelyek lehetővé teszik a függőleges vagy a fejfelé való közlekedést a síkokon, már nem a helyükön, a lábak végén, hanem a szekrény tetején adták hozzá saját fényüket az isteni kinyilatkoztatáshoz. A. is tudta, hogy az elkövetkező napokban mindkettő bálványra legalább két réteg arany és ezüst zománccfestéket kell felvinnie. Ő sem szerette volna, ha elsőként a csápok és a lábak pottyannának le, vagy ha a potroh elveszíténé lapos, kellemes tojásformáját.

18 A. a reggeli kétségbeesésben félrehúzta a szürke ágy lepedőjének csipkézett sarkát. A harmadik, életben lévő csótány a vesztét érezve

elbújt az ágy alá, magára húzta a lepedőt, a hátára fordult, az ég felé emelte ízelt lábait, várta az isteni ölelést, a végső igazságszolgáltatást. Néha, amikor a szenvedésének intenzitása csökkent, egy-egy aggódó pillantást vetett a könyvszekrény és a kabátok melletti fémes csótányokra. Mindig félelemmel kísérte a férgek reggeli csodáját, rettegett, hogy a következő nap reggelén már nem ilyen intenzitással ragyognak majd, és az ő magenta színe kerül a bálványok helyére. Tudta, hogy a test anyaga folyamatosan munkálkodik, a halál előtt és a halálban is. A konzerváció arany és ezüst csillogása sem tudja hosszú évekre biztosítani ezt a csodálatos ébresztőt, mert a nap minden reggelén, ebben a szikrázó fényességben emészti fel a testeket. A nagyobb, húsos test és potroh a szárnyak vastag kitinpáncélja alatt rothadásnak indul, a kisebb férgek részei egymásba száradnak. Továbbélhetnek a halál után, mint az életben. A rózsás szoba ketrecéből, amelynek falain túl csak a szemközti iskola épületét láthatta évekig, majd egy szikrázó burokba kerül, és jó ideig ő lesz majd A. számára is a reggeli nap első csodája. Festeni és konzerválni fogja, mert nem az életben az ágy alatt rejtőzve, hanem majd a halálban válik valóban értékessé. Amikor az arany vagy az ezüst féreg elporlad, összeroppan a szikrázó burok alatti törékeny test, a harmadik féreg kerül majd a könyvszekrény fa mintázatú tetején elhelyezett ezüst vagy az acélos ruhaállványra fellógatott kabátok melletti csótány helyére. Tudta, hogy egyszer eljön az a ragyogó, narancsszín reggel, amelynek ő lesz az egyetlen manifesztációja. Fénye majd szétvetül a hófehér falak és a mennyezet síkjain, megsimogatja L. és A. hurkázott, márványos testének domborulatait, az ő fénye káprázik a csukott szemhéjak mögött, nem fekete és szürke homály ülepedik majd alatta, hanem az ő fémes szikrája.

A. határozott mozdulatokkal kibújt a mintás takaró szorításából, az ágy végéhez mászott, a hófehér karjain támasztotta meg a felsőtestét, a közép nagyságú mellei kibújtak a felső karjainak öleléséből. Miután félrehúzta a lepedő csipkézett sarkát, és aggódó pillantást vetett a könyvszekrény és a kabátok melletti csótányokra, a harmadik féregért nyúlt. Megmarkolta az ízelt láb felső részét, kihúzta a feketével rácsozott barna ágy lepedőjének börtönéből. Puhán nekidőlt a párna mintáinak, szétterjesztette vaskos, hófehér lábait, hogy minél közelebb érezhesse magához a féreg kemény kitinpáncéllal borított testét, és az éles szőrszálakkal fedett csápokat. Ölelte, magához szorította a harmadik csótányt, tudta, hogy közép nagyságú melleinek

szorításában fájdalmasan elfér. Beleremegett a hatalmas törődésbe, a halálon is túlmutató szeretetbe, közben az ezüst és arany csótány figyelme csodálattá nőtte ki magát, mert tudta, hogy az ezüst és arany ragyogást, a felkelő nap reggeli szikráit, nem közelítheti meg.

A reggel tűnődései után A. L. márványos arcára fordította könynyű tekintetét. Elmesélte L.-nek, hogy álmában egy görög sziget királyának és egy vagyonos polgárnak az elveszett gyermekei voltak. Azon a csendes hajnalon egy öreg pásztor talált rájuk az elhagyott barlang sziklafalának üreges bejárata mentén, rablók emelték ki őket fehér és kék görögös csecsemőágyukból. Később a pásztor egyedül hagyta őket, és sosem tudták meg, hogy mi a szerelem. Nem érhetek egymáshoz, mert eltűnt az életükből az egyetlen ember, aki megtaníthatta volna nekik, hogy a szerelemben mi az egyik, és mi a másik fél szerepe.

L. ajkával szerette volna megtörni a borzalmas álom félelmetes valóságba átcsorgó burkát, merthogy az ő álmában is egy sziget polgárának és egy vagyonos embernek az elrabolt gyermekei voltak. Azon a csendes, párás hajnalon egy vén pásztor talált rájuk az elhagyott barlang üres bejárata mentén, zsványok emelték ki őket nyersvászonnal borított, durván szótt csecsemőágyukból. Később a vén pásztor eltávozott közülük, és sosem tudták meg, mi az igaz szerelem. Soha nem értek egymáshoz, mert elveszett az életükből az az egyetlen ember, aki megtaníthatta volna nekik, hogy a szerelemben mi az egyik, és mi a másik szerepe, hogy egyikük termékeny, a másikuk pedig az életet adó termékenységnek a magját hordozza, hogy az örök együttlevés idején engedni és elutasítani sem könnyű.

A reggeli hevületben az arany és ezüst szőrökkel borított ízelt láb a másik páncéljához ért. A vaskos, puha csápjait a formás, narancsbőrös fenékről a potrohra csúsztatta. Az ezüst és arany fényben csillogó kitinnel páncélozott fejet simogatta. Megéreztek nemi szerveik sugárzó, heves izzását. Simogatásaik egyre hosszabb íveket vettek egymás testein. Áthatoltak és váladékoztak, egyetlen ragacsos tömegként nőttek egymásba. A sárga rózsák ragyogó fényei elapadtak, ragyogásuk visszaszorult a csótányok testéről.